

muligt omfang søges varetaget sammen med tilsvarende foranstaltninger for andre persongrupper.

Imidlertid har der forud for fremsættelsen af det foreliggende lovforslag ikke været tilstrækkelig tid til at overveje alle problemer, som gennemførelsen af dette princip rejser. Hertil kommer, at en overflytning af et betydeligt antal af de nuværende særforborgsopgaver til amtskommuner og kommuner vil stille disse overfor betydelige problemer, og at ændringer på dette område kun bør gennemføres efter en passende forberedelsestid for at undgå risikoen for forringelser for borgers patientgrupper og unødvendige overgangsvanskeligheder for medarbejderne.

Som følge heraf er det foreslået ved §§ 115-122, at den forpligtelse, der hidtil har påhvilet staten til at sørge for de fornødne hjælpeforanstaltninger for sindslidende, åndssvage, blinde og svagsynede, døde og tunghøre, vanføre, epileptikere og taledidende opretholdes, indtil en hel eller delvis overflytning af disse opgaver til amtskommuner og kommuner vil kunne finde sted.

Bestemmelserne svarer stort set til reglerne om særforborg m. v. i afsnit III i lov om offentlig forborg, såvel hvad angår personkredsen som borgers nærmere indhold. Imidlertid er der som en foreløbig indledning til den af socialreformkommissionen anbefalede fremtidige decentralisering foreslået ændringer på følgende områder:

Statens forpligtelser begrænses til etablering og drift m. v. af de under hensyn til behovet fornødne specialinstitutioner for syge og handicappede, som ikke med lige så fuldt udbytte kan behandles i et almindeligt sygehus eller plejehjem. I konsekvens heraf er det, jfr. bemærkningerne til § 117, samtidig forudsat, at personer under varigt tilsyn med ophold uden for en særforborgsinstitution for fremtiden skal oppebære økonomisk hjælp efter sociallovgivningens almindelige regler. Endelig stilles der efter forhandling med indenrigsministeriet forslag om, at ansvaret for pleje og behandling af sindslidende udskilles af særforborgs og henlægges under indenrigsministerens ledelse, jfr. bemærkningerne til §§ 116 og 121.

Til § 116.

Bestemmelsen fastslår, at statens særforborg, d. v. s. borgs for de i § 115 anførte syge og handicappede med undtagelse af sindslidende, udøves under socialministerens ledelse og under tilsyn af socialstyrelsen. Der vil blive optaget forhandling med indenrigsministeriet om den fremtidige varetagelse af de funktioner for sindslidende, der hidtil undtagelsesvis er varetaget af socialministeriet, således ved godkendelse af kollegier til modtagelse af

psykiatriske patienter på efterbehandlingsstadiet i henhold til borgslovens § 70.

Til § 117.

I denne bestemmelse angives særforborgs indhold som nødvendig behandling, undervisning, oplæring, beskæftigelse samt særlig pleje og bistand på de dertil oprettede statsinstitutioner eller statsanerkendte institutioner.

Denne regel, der suppleres af særbestemmelserne i lovgivningen om åndssvage, blinde og døde, jfr. for døde-, tunghøre- og blindenævnenes vedkommende § 30 i lov om styrelse af sociale og visse sundhedsmæssige anliggender, svarer til borgslovens § 70, stk. 1, om statens forpligtelser over for personer med behov for ophold på en egentlig statsinstitution eller statsanerkendt institution.

Personer anbragt under varigt tilsyn uden for en særforborgsinstitution i enkeltepleje (kontrolleret familiepleje) forudsættes derimod fremtidig at skulle oppebære økonomisk hjælp på lige fod med andre efter de almindelige regler om offentlige tilskud eller ydelser i dette lovforslag og de sociale pensionslove m. v. Der henvises i denne forbindelse til bestemmelserne i forslaget § 48, stk. 2, om merudgifterne ved forborgelse af personer, der i eget hjem er under vedvarende tilsyn fra en særforborgsinstitution, og § 68 om anbringelse under tilsyn i døgnpleje.

I tilfælde, hvor f. eks. en invalidepension ikke dækker plejebetalingen, må forskellen endvidere kunne udredes som personligt tillæg til pensionen.

Om den nuværende afgrænsning mellem særforborgs specialskoler og folkeskolens specialundervisning og om overvejelserne om den fremtidige afgrænsning og om skolernes struktur henvises til bilag 14 til socialreformkommissionens 2. betænkning.

Til § 118.

Bestemmelsen i stk. 1 svarer til den gældende regel i borgslovens § 71, stk. 1, om behandling af taledidende og sværere tilfælde af ordblindhed og læsesvaghed efter henvisning fra statens taleinstitutioner.

Ved stk. 2 foreslås det at lovfæste den gældende praksis på det tilsvarende område vedrørende lokalundervisning af tunghøre efter henvisning fra statens høreinstitutioner.

Til § 119.

Den foreslåede ankebestemmelse er affattet på linie med de overvejelser, der ligger til grund for loven om den sociale ankestyreelse. Herefter fore-